

TOMMI AITIO

KAPTEENI

SHAWN HUFFIN TARINA

MINERVA

TOMMI AITIO

KAPTEENI
SHAWN HUFFIN TARINA

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

© Tommi Aitio ja Minerva Kustannus.

Minerva Kustannus on osan Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Kansi: Jatta Hirvisaari

Kannen kuva: Ville Vuorinen

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Lukujen alussa olevat sitaatit julkaistu
tekijöiden haltijoiden luvalla.

ISBN 978-952-375-917-6

Painettu EU:ssa

”Niin paljon kuin mustat ovat joutuneet kärsimään, he sentään edes tietävät, keitä he ovat.

Värilliset eivät tiedä.”

– Trevor Noah kirjassaan *Laiton lapsi*

Sisällys

Esipuhe	7
Prologi	9
1. Illinoisista Joensuuhun, Munkasta Jakomäkeen	15
2. Vantaalta Valparaisoon	37
3. Kreikasta Italiaan, Liettuasta Sloveniaan	81
4. Saksaan, Ranskaan ja takaisin	139
5. Paluu kotiin	197
6. Kisahallista kaupungintalolle	223
Epilogi	229
Jälkisanat	233
Shawn Huffin ura	239
Henkilöhakemisto	241

Esipuhe

Peliä on jäljellä kaksi minuuttia ja tunnen, kuinka suru on valtaamassa minut ja olen purskahtamaisillani itkuun. Suru on fyysinen tunne, se tuntuu koko kehossani. 26 vuoden ajan koripallo on ollut elämäni tärkein asia. Se loppuu nyt, täällä Berliinissä, puolivälieräottelussa Espanjaa vastaan. Olemme pelanneet hyvän pelin, mutta Espanja on vain ollut parempi. Vielä on kaksi minuuttia jäljellä ja minun täytyy kerätä kaikki voimani, etten ala itkeä kesken pelin. Olen vältellyt tämän hetken ajatteleminen ja jollain tasolla tunnen saavuttaneeni viimeisen kahden kuukauden aikana jotain, mitä jokainen urheilija tavoittelee: olen kyennyt elämään hetkessä ja olemaan läsnä.

Kaksi minuuttia on pitkä aika pelata ja miettiä oman uran kuolemaa. Sanotaan, että urheilija kuolee kahdesti – silloin kun hänen uransa loppuu ja silloin kun hän todellisuudessa kuolee. Tunnen sen nyt, kun summeri soi ja peli on ohi. Hanat avautuvat. Olen kuitenkin myös yllyttynyt. Minua ei itketä hävitty ottelu tai pelin loppuminen. En itke, koska en enää pääse pelaamaan Susijengin kanssa hienon yleisömmessä. Enkä todellakaan itke kaikkea sitä, mitä vaaditaan, että saan optimoitua

38-vuotiaan kroppani pelikuntoon. En murehdi tulevaisuuttani. Keksin kyllä jotain.

Ymmärrän siinä hetkessä mitä tosiasiassa suren, mitä en voi enää milloinkaan saada takaisin. Menetän sen yhteisöllisyyden, joka meillä on Susijengin pelaajien kesken. En istu enää koskaan pelaajana Susijengin bussissa. En pääse vitsailemaan joukkueen kanssa ruokapöydässä pelaajana. Eniten minua itkettää, että tämä on viimeinen kerta, kun pääsen pelin jälkeen asettamaan käteni joukkuekavereitteni harteille, kun saan seistä ringissä, katsoa jokaista pelikaveria silmiin ja sanoa jätkille, kuinka hemmetin ylpeä olen heistä.

Shawn Huff

Prologi

Praha, syyskuu 2022

Tähän se loppuu. Se loppuu tänään, tässä ja nyt, tai siten vasta muutaman päivän päästä. Täällä tai Berliinissä. Mutta se loppuu. Vääjäämättä. Loppua vain pitää pitkitää niin kauan kuin mahdollista.

Prahan syyskuu on kuin keskikesän viimeinen kukinto, lämpö hellii koleuteen valmistautuvaa suomalaista. Kotona on pukeuduttu pitkiin housuihin ja huppareihin, täällä pärjää sortseissa ja lyhythihaisessa kisapaidassa.

Tuhannet ja taas tuhannet Susijengi-fanit ovat matkustaneet joukolla Prahaan, lennot ovat olleet täyteen buukattuja ja lentolippujen hinnat sen myötä tavanomaista korkeampia. Hotelleissakaan ei ole valinnanvaraakaan, sillä syyskuussa Tšekin pääkaupungin aukiot ja kadut ja *Staré Meston* kapeat kujat täyttyvät vielä turisteista ympäri maailman. Osa on tullut seuraamaan koripallon EM-lopputurnauksen alkulohkoa, moni piipahtaa Prahassa muuten vain. Onhan se Itä-Euroopan Pariisi, kuten joku on joskus sattuvasti todennut.

Shawn Huffilla ei kuitenkaan ole aikaa hämmästellä Prahan historiallista kauneutta tai perehtyä böömiläisen keittiön raskaisiin herkkuihin. Hän ottaa alkulämpöä jättimäisen O2 Arenan siirtoparketilla. On alkamassa Suomen ja Tšekin välinen, alkusarjan neljännen kierroksen ottelu. Katsomot ovat tupaten täynnä ja vaikka paikalla olisikin aavistuksen verran enemmän kotijoukkueen kannattajia, huutokilpailu Suomen ja Tšekin fanien kesken menee osapuulleen tasan – kotikenttäetu on samaan aikaan molemmilla, mutta ei oikein kummallakaan. Metakka on kiitettävää luokkaa ja kyseessä on totta kai iltapeli.

Heittojen kohdistuksia, viivajuoksua, venyttelyä. Ruutiinit ovat samat kuin niin monta kertaa aiemminkin, mutta nyt päässä takoo tietoisuus junan saapumisesta pääteasemalle, pitkän uran päättymisestä. Vielä ei ole aikaa tunteiluun, sillä illan panokset ovat huipussaan: tappiolla lähdetään todennäköisesti kotimatkalle, voitolla on mahdollisuus edetä vaikka mihin.

Kahden vuosikymmenen mittainen maajoukkueura joko päättyy tai jatkuu. On aika vetää koristossujen narut kireälle ja valkoiset kompressiosukat polvitaiveisiin asti.

Shawn Huff on Suomen aloitusviisikossa, vaikka saman pelipaikan nuori haastaja Elias Valtonen pelaakin jo isompia minutteja kuin Susijengin monivuotinen kapteeni. Päävalmentaja Lassi Tuovilla ja takapiruna häärivällä entisellä päävalmentajalla Henrik Dettmannilla on valintaan selvät perusteet: 38-vuotiaan pelaajan on vaikea tulla sisään peliin penkiltä, mutta aloitushypystä alkaen mukana ollessaan hänellä aito mahdollisuus auttaa joukkuettaan.

Shawn toki auttaa Susijengiä jo pukukopissa, matkalla areenalle ja jo paljon aikaisemmin. Hän on kapteeni, liideri ja hengennostattaja. Jos joku joukkueesta sattuisi olemaan alamaissa tai muuten vain poissa tolaltaan, Shawn on se kaveri, joka tarkistaa mikä on vialla ja keksii keinot korjata ongelmat.

Hän on linkki johtoportaan ja pelaajien välillä. Joku muu saa olla pelillinen johtaja, mutta Shawn on pomo siellä missä joukkueen yhteishenki rakennetaan ja yhteinäisyyden perustukset valetaan.

Hän on Kapteeni. Isolla alkukirjaimella.

Sattuma on heittänyt hänet myös etukäteiskaavailuja isompaan pelilliseen rooliin. Hänen piti olla back up -laituri, mutta Olivier Nkamhouan, college-pelaajan ja Susijengin aloitusviisikon miehen piti yllättäen palata ”työpaikalleen” Tennesseeen yliopistoon juuri ennen EM-kisojen lopputurnausta. Tennesseeen tiukka asenne hämmensi kaikki, eikä vähiten ”Ollia” itseään. Seuraavaksi eniten se hämmensi Shawn Huffia, joka kesällä kuvitteli pelaavansa EM-kisojen peleissä maltilliset kymmenen minuuttia tai jotain sinnepäin, mutta joka huomasikin nyt palaavansa aloitusviisikkoon ja isoille minuuteille. Enää ei riittäisi hengen nostatus kopissa ja jengin parhaiden vitsien laukominen aamiaispöydässä, sillä nyt mukaan pitäisi tuoda myös jämäkkää pelillistä panosta.

Sen Huff myös teki. Minuutit jäivät alle kahdenkymmenen, mutta johtajuus myös kentällä oli ilmeistä. Maa-joukkueen kokeneella sotaratsulla ei pallollisena ole koskaan kiire ja puolustuspäässä hän pakittaa 15 vuotta

nuorempien vastustajien edessä edelleen yhtä sulavasti kuin ennenkin.

Tässä kiteytyy jotain olennaista Shawn Huffin pelaajaprofilista ja erityisesti hänen persoonastaan. Hän on joukkueen sielun ilmentymä, joka ei koskaan jätä kaverialua. Ei egoa, ei diivailua, vaan pyyteetöntä työtä yhteisen hyvän eteen. Ja Shawn on aina kovassa fyysisessä kunnossa, sen ylläpitäminen on kiinteä osa hänen ammattiympäristönsä – ja kapteenin identiteettiään.

Jokainen Susijengin pelaaja nuorimmasta tulokkaasta kaiken nähneeseen ja kentän laidalla vaikean näköisesti nilkuttavaan Petteri Koposeen asti tietää, että maajoukkueen leirityksissä kapteeni on aina se, joka määrittää tahdin. Ja tahti on kova. Kapteeni ei armahda ketään eikä varsinkaan itseään. Ikää on, mutta Shawn Huff ei piiloudu sen taakse. Hän on esimerkkinä muille ja tiedostaa roolinsa itse kaikkein selvimmin.

Ja kun Koposesta puhutaan, niin vaihtopenkillä ikämieheltä näyttävän kenraalin vaivalloisen liikehdinnän ei pidä antaa hämätä. Anna pallo Petskulle ja huomaat sen aika äkkiä nuolevan nailonia. Tšekki ei tätä yhdestä eikä kahdesta kerrasta tajua. Shawn Huff hakee hyökkäyslevypallon ja palauttaa sen kaarelle Koposen käsiin: bäng bäng bäng ja Suomi kasvattaa johtoaan.

Valmentaja Tuovi peluuttaa Koposta reilun varttituntin ja siinä on Koposen lonkille todennäköisesti viisi minuuttia liikaa, mutta lopputulos on yksiselitteisen tyrmäävä. Koponen säkittää viidestä pelitilanneheitostaan neljä ja kaikki kolme vapaahettoaan. Pikku iltapuhde tuottaa 14 pistettä ja kourallisen harmaita hiuksia Tšekin

valmennusportaalle: eikö tuota ukkoa nyt kukaan saa kiinni!

Tehoindeksissä vain Sasu Salin ja muuan Lauri Markkanen ovat Kenraali-Koposen edellä. Salin upottaa kahdeksasta kolmosestaan viisi ja virnuilee päälle. Markkanen tekee täsmälleen mitä tahtoo. Tšekki rikkoo Markkasta minkä ehtii, mutta sehän sopii Suomelle. Vastikään Clevelandista Utah Jazziin treidattu Markkanen pistää 14 vaparistaan ämpäriin 13. Hän tekee yhteensä 34 pistettä, läheltä ja kaukaa ja kaikkialta siltä väliltä. Kuin mausteeksi yksi alley oop -donkki ja pieni hymy sen päälle. Onko hän koko kisojen paras pelaaja? Aina-kin muutama tuhat katsojaa O2 Arenalla on sitä mieltä.

Kapteenin on helppo hymyillä. Susijengi ei ole yhden miehen varassa, vaikka se yksi mies onkin maailman noin kymmenen parhaan koripalloilijan joukossa. Susijengi on nimensä mukaan jengi – lauma, jota johtaa alfasusi Huff. Eikä Tšekki voi laumalle mitään. 10 381 katsojaa todistaa, kuinka vielä 15 vuotta sitten eurooppalaisen koriksen syvimpiä pohjamutia kaivellut Suomi kukistaa Tšekin numeroin 98–88 ja etenee EM-kisojen jatkopeleihin. Alfasusi karjaisee. Susijengi auuuu! Arktisen *Wolf packin* monituhatpäinen fanijoukko kiittää ja siirtyy areenan muovituopeista tarjoillusta oluesta lasikippojen ja laadukkaampien panimotuotteiden äärelle. Prahan ilta on jo tummunut ja metroasemalla on astronominen tungos.

Ei, se ei loppunutkaan tähän.

Tästä se vasta alkaa.

1. Illinoisista Joensuuhun, Munkasta Jakomäkeen

”Merkillisen syntyperäni ja erilaisten maailmojeni vuoksi tunsin olevani yhtä aikaa kaikkialla ja en missään.”

– Barack Obama kirjassaan *Luvattu maa*

1970-luvun puolivälissä Suomi oli kovin erilainen maa kuin nykyisin. Valtaa pitivät presidentti Kekkonen ja pääministeri Sorsa, televisiolähetykset olivat mustavalkoisia ja johtava urheilumuoto oli kestävyysjuoksu. Yhtenäiskulttuuri kukoisti ja suurissa kaupungeissakaan ei näkynyt juuri muita kuin syntyperäisiä suomalaisia. Naapurissa oli suureksi ja mahtavaksi kuviteltu Neuvostoliitto, jonka pelkkä olemassaolo vaikutti kaikkeen siihen, mitä Suomessa tehtiin ja sanottiin. Elettiin syvintä suomettumisen aikakautta.

Tuon ajan Suomea ja suomalaista mielenmaisemaa voisi jälkikäteen kuvailla myös ankeiksi. Mutta kun 24-vuotias amerikkalaiskoripalloilija Leon Huff vieraili Suomessa ensimmäistä kertaa kesällä 1974, hän tunsii lähinnä helpotusta – ja ihastui eksoottiseen pohjoisen maahan välittömästi.

Huff oli liikkeellä Yhdysvaltain parhaista amatööri-pelaajista kootun koripallomaajoukkueen kanssa. Se oli juuri tehnyt yli kahden viikon mittaisen pelikiertueen Neuvostoliitossa. Mikä tahansa tuntui sen jälkeen yllätykseltä lomailulta. Suomessa joukkue viivähti vain neljä päivää ja pelasi kaksi ottelua, mutta nuo muutamat kesäiset päivät muuttivat Leon Huffin elämän suunnan. Samoin kävi amatöörimaajoukkueeseen niin ikään kuuluneelle Bernard Harrisille.

Kotona Yhdysvalloissa Leon Huff oli lähellä ammattilaissopimusta sekä ABA-liigaan että NBA-liigaan. ABA:n Denver Rockets oli varannut hänen pelaajaoikeutensa jo vuonna 1972, ja NBA-joukkueiden testileireillä hän oli niin vakuuttava, että moni uskoi sopimusta päivän selväksi. Vankalla katukoripalloilutaustallaan Huff olisi sopinut erinomaisen hyvin ABA-liigan tuolloiseen ”Run & Gun” -tyyppiseen peliin. Vastaavasti NBA:n puolella, vaikka liigat urheilullisesti olivatkin melko tasavahvat, pelattiin organisoidumpaa peliä.

Sopimusta ei kuitenkaan tullut ja Huff päätti siirtyä ammattilaiseksi Eurooppaan – ensin israelilaisjoukkueeseen pelaamaan yhden kauden ajan pyörinyttä Euroopan laajuista sarjaa ja sitten Suomeen tšekäläisen koripalloseuran Robert Petersenin houkuttelemana.

Helsingin Kisa-Toverit ja Panterit ilmaisivat kiinnostuksensa kovaa puolustavaa ja levypallokamppailuja dominoivaa Huffia kohtaan, mutta parhaan sopimuksen tarjosi Joensuun Kataja. Nuoren miehen tie vei kauas itärajalle, jonne hän jäikin melkein viideksi vuodeksi. Huff oli Katajan ensimmäinen ulkomaalaisvahvistus ja

sittemmin seuraikoni. Välillä hän piipahti pelaamassa Turkissa, mutta palasi maksamatta jääneiden palkkojen takia äkkiä kotiin Joensuuhun.

Jo Joensuussa Leon Huff tiesi jäävänsä Suomeen todennäköisesti pysyvästi. Hän ei kohdannut rasismia kaupungin kaduilla, ihmiset olivat ystävällisiä eikä väkivaltaa tarvinnut pelätä. Rasismia Huff oli kokenut 1960-luvulla Teksasissa, jossa hän pelasi college-uransa kaksi ensimmäistä kautta.

Myöskään Joensuun kipakat talvikelit eivät järkyttäneet Huffia, sillä hän oli syntynyt ja kasvanut Altonin kaupungissa Illinoisin osavaltiossa, jossa vuodenaikojen vaihtelut ovat melkein yhtä suuria kuin Suomessa. Erityisen vaikutuksen Huffiin teki Suomen siisteys – kaduilla ei näkynyt roskia, toisin kuin kotipuolella.

Mielessä siinsi myös ajatus omasta perheestä. Vuodet Joensuussa olivat iskostaneet Leon Huffin mieleen ajatuksen siitä, että Suomi olisi paras paikka kasvattaa lapset. Turvallisuus, terveydenhoito ja korkeatasoinen opetus olivat tehneet vaikutuksen amerikkalaiseen koripalloammattilaiseen.

Samaan johtopäätökseen tuli moni muukin Suomessa pelannut ”ensimmäisen sukupolven” jenkkihahvistus. Huffin ja Bernard Harrisin ohella tänne jäivät muun muassa Larry Pounds, Ervin Latimer, Gerald Lee ja Greg Joyner. Heidän perässään Suomeen tulivat ja jäivät esimerkiksi Garcia Hopkins ja Jonathan Moore.

Leon Huffin aikaan Suomen koripallosarjoissa piipahti monentasoista jenkkihahvistusta. Ihan kaikki eivät täyttäneet vahvistuksen määritelmää, ja moni sai lähteä

täältä yhtä nopeasti kuin oli tullutkin. Siihen aikaan vahvistuksia värvättiin epämääräisten tilastotietojen, joskus jopa suttuisten VHS-videonauhojen, perusteella. Joskus kävi niinkin, että pestin suomalaisseuraan saanut pelaaja lyheni pitkän lentomatkan aikana kymmenkunta senttiä ja lihoi 20 kiloa. Pahimmillaan ”jenkkivahvistuksen” vajavaisin tiedoin värvännyt suomalaisseura ei voinut olla aivan varma, laskeutuiko Helsinki-Vantaan lentokentälle edes oikea mies vai tämän serkkupoika. Tai sitten kävi kuten eräälle varsinaissuomalaiselle koripalloseuralle, jonka valmentaja ei uuden vahvistuksensa debyyttitilussa kehdannut myöntää edes vastustajajoukkueen kollegalleen, että kyseessä oli heidän palkkaamansa pelaaja, vaan väitti tätä vaihto-oppilaaksi, joka oli halunnut tulla kokeilemaan kykyjään ykkösdivarissa!

Leon Huffin ja Bernard Harrisin kaltaiset Suomessa pitkään pelanneet ja tänne lopulta myös asettuneet pelaajat olivat toista maata. He olivat aitoja vahvistuksia, joiden liittyminen joukkueeseen kehitti seuran päivittäisiä harjoitusrutiineja ja nosti sarjan pelillistä ja urheilullista tasoa. Melko varmasti voi myös sanoa, että ilman heidän panostaan suomalainen koripalloilu ei olisi kehittynyt nykyisenkaltaiselle korkealle eurooppalaiselle tasolle.

Leon Huff pelasi koripallon SM-sarjaa yli viidentoista vuoden ajan. Turkin-visiittinsä jälkeen hän palasi ”kotiin” Joensuuhun. Katajasta matka jatkui Helsinkiin ja Torpan Poikiin. Tuolloin hän kohtasi tulevan vaimonsa Kristinan – ja pian kävi selväksi, että ”Leksalle” oli koittanut aika perustaa perhe Suomeen ja Helsingin Munkkiniemeen.

Lauantaina toukokuun viidentenä päivänä 1984 Leon ja Kristina Huffille syntyi poikalapsi. Uuden perheenjäsenen nimet valittiin sekä isän että äidin suvusta, ja niinpä nuoriherra Huff kastettiin Shawn Christopheriksi.

Vanhemmat muistavat hänet vaivattomana lapsena. Kotikasvatuksessa vältettiin turhaa ankaruutta, ja isä Leon halusi, etteivät hänen lapsensa koskaan arastelisi tulla juttelemaan hänelle, jos oli ongelmia vaikkapa kavereiden kanssa. Perheelliseksi mieheksi muuttanut Leon ei enää laskenut kaikkea yhden kortin varaan, vaan siirtyi ammattilaispelaajasta puoliammattilaiseksi. Toisena työnään hän työskenteli vuoropäällikkönä Burger King-pikaruokaravintolassa, joka tuolloin teki ensimmäisen tulemisensa Suomeen.

Shawn Huffin ensimmäinen muistikuva varhaislapsuuden kodista Munkkiniemessä on myös viimeinen muistikuva sieltä. Hän muistaa punaisen pakettiauton, jota ajoi joku isän kaveri. Pakettiautoon lastattiin huonekalut, vaatteet ja keittiötarvikkeet. Ei oltu lähdössä matkalle, vaan muuttamassa pois. Oli syksy 1987.

Leon ja Kristina Huffin perhe oli muuttamassa Helsingin itäpuolelle Jakomäkeen, jonka 1960- ja 1970-luvuilla rakennetut kerrostalokolossit näyttivät kovin erilaisilta kuin ”Munkan” vanhempi ja arvokkaampi miljöö. Uusi koti perustettiin Jakomäentie numero kuuden kerrostaloon, C-portaaseen.

Jakomäki on kahden moottoritien rajaama suljettu saareke. Se on melkein kuin kaupunki kaupungin sisällä. Lännessä se rajautuu Lahdentiehen, idässä Porvoonväylään. Varsinaista läpikulkuliikennettä ei ole ja ulkopuoliset eivät eksy Jakomäkeen oikeastaan edes vahingossa.

Jakomäen maine oli Shawnin lapsuudessakin tunnetusti paha, mutta tosiasiasa paikka oli mainettaan parempi. Lapsille se oli turvallinen ympäristö, jonka kallioilla oli loputtomat mahdollisuudet leikeille ja seikkailuille. Metsääkin Jakomäestä löytyi, ja sinne Shawn muistelee rakentaneensa lapsena ainakin kymmenen majaa. Jakomäentien taloissa oli paljon lapsiperheitä ja leikkikavereita löytyi aina. Riitti, että meni pihalle. Yksin ei tarvinnut olla koskaan. Useimmiten seurana oli Iipo, Shawnin tärkein lapsuudenkaveri.

Myös kontrolli pelasi, sillä jokaisen lapsiperheen vanhemmat osasivat vaistomaisesti katsoa omien ja naapureidensa tenavien perään. Kotiväelle kerrottiin vain, että ollaan kuutosen tai kympin pihamaalla – se tieto riitti vanhemmille.

Alakouluikäinen Shawn oli Jakomäen ainoa ruskea poika. Vaikka hän näytti erilaiselta kuin muut, asia ei häirinnyt ketään. Kaverit olivat kavereita ihonväriin katsomatta. Shawn oli yhtä suomalainen kuin kuka tahansa naapurirapun pellavapää, ja vasta koulussa hän sai vihiä siitä, että ruskeaan poikaan suhtauduttiin sittenkin toisella tavoin kuin kantasuomalaisen ihmisen prototyyppiin.

Vaikka avointa rasismia opettajien suunnalta ei tarvinnutkaan pelätä, Shawn kohtasi usein piilotettuja ennakkoluuloja. Tietyt opettajat näkivät hänet ensisijaisesti

Mies, joka sai yleisön syttymään

Shawn Huffin huima tarina Jakomäen ainoasta ruskeasta pojasta kansainväliseksi koripalloammattilaiseksi ja Susijengin kippariksi.

Huff oli sytyttämässä Susijengi-ilmiötä ja sai kokea pitkän koripallouransa aikana suomalaisen koripallon nousun Euroopan hui-pulle ja aina MM-kisoihin saakka. Eurooppalaisessa koripallossa hän pelasi Kreikan, Italian, Ranskan ja Saksan pääsarjoja sekä arvostettua Eurocupia.

Shawn Huffin isä Leon oli ensimmäisiä amerikkalaisia ammattikoripalloilijoita Suomessa. Shawn kertoo kirjassaan kahden kulttuurin välisestä jännitteestä ja ristiriidasta. Suomessa hän tunsi itsensä amerikkalaiseksi, Amerikassa opiskellessaan hän tajusi olevansa suomalainen.

Shawn Huff on myös perheenisä ja poliitikko, joka peliuran päätyttyä on pyrkinyt toimimaan oikeudenmukaisemman ja paremman yhteiskunnan puolesta. Omat lapsuudenkokemukset ovat kannustaneet häntä aktiiviseen rasisminvastaiseen työhön niin ruohonjuuritasolla kuin politiikassakin.

Tommi Aitio on aiemmin kirjoittanut mm. elämäkerrat Pertti ”Spede” Pasasesta sekä Uuno Turhapurosta. Hän on myös julkaissut esseekokoelman *Lajinsa paras*, monografian kuvataiteilija Kaj Stenvallin tuotannosta sekä yhdessä Tuomas Niskakankaan kanssa ammattilaistenniksen salaisuuksia valottaneen *On Tour* -kirjan.

99.1

Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuva: Ville Vuorinen
www.minervakustannus.fi

minerva

ISBN 978-952-375-917-6

